

Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 2 czerwca 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Symvoulío tis Epikrateias – Grecja) – Kapnoviomichania Karelia AE/ Ypourgos Oikonomikon

(Sprawa C-81/15) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Opodatkowanie — Ogólny system podatku akcyzowego — Dyrektywa 92/12/EWG — Przewożone wyroby tytoniowe znajdujące się w procedurze zawieszenia podatku akcyzowego — Odpowiedzialność uprawnionego właściciela składu — Możliwość pociągnięcia przez państwa członkowskie uprawnionego właściciela składu do solidarnej odpowiedzialności za zapłatę kwot odpowiadających karom pieniężnym nałożonym na sprawców przemytu — Zasady proporcjonalności i pewności prawa)

(2016/C 287/12)

Język postępowania: grecki

Sąd odsyłający

Symvoulío tis Epikrateias

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: **Kapnoviomichania Karelia AE**

Strona pozwana: **Ypourgos Oikonomikon**

Sentencja

Dyrektywę Rady 92/12/EWG z dnia 25 lutego 1992 r. w sprawie ogólnych warunków dotyczących wyrobów objętych podatkiem akcyzowym, ich przechowywania, przepływu oraz kontrolowania, zmienioną dyrektywą Rady 92/108/EWG z dnia 14 grudnia 1992 r., w świetle ogólnych zasad prawa Unii Europejskiej, a w szczególności w świetle zasad pewności prawa i proporcjonalności, należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się ona uregulowaniu krajowemu – takiemu jak rozpatrywane w postępowaniu głównym, które pozwala na orzeczenie solidarnej odpowiedzialności za zapłatę kwot odpowiadających karom pieniężnym nałożonym w przypadku naruszenia popełnionego w trakcie przepływu towarów znajdujących się w procedurze zawieszenia podatków akcyzowych, w szczególności w stosunku do właścicieli tych towarów, jeżeli właściciele ci są powiązani ze sprawcami naruszenia stosunkiem umownym czyniącym tych sprawców ich pełnomocnikami – na podstawie którego to uregulowania uprawniony właściciel składu zostaje uznany za solidarnie odpowiedzialnego, bez możliwości uwolnienia się od tej odpowiedzialności poprzez przedstawienie dowodu na to, że nie można go w żaden sposób powiązać z działaniami sprawców naruszenia, za zapłatę wspomnianych kwot nawet wówczas, gdy zgodnie z prawem krajowym ów właściciel składu ani nie był właścicielem rzeczonych towarów w chwili popełnienia naruszenia, ani nie był związany ze sprawcami tego naruszenia stosunkiem umownym czyniącym tych sprawców jego pełnomocnikami.

⁽¹⁾ Dz.U. C 138 z 27.4.2015.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 31 maja 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Köln – Niemcy) – Reha Training Gesellschaft für Sport- und Unfallrehabilitation mbH/Gesellschaft für musikalische Aufführungs- und mechanische Vervielfältigungsrechte eV (GEMA)

(Sprawa C-117/15) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Własność intelektualna — Prawo autorskie i prawa pokrewne — Dyrektywa 2001/29/WE — Artykuł 3 ust. 1 — Dyrektywa 2006/115/WE — Artykuł 8 ust. 2 — Pojęcie publicznego udostępniania — Instalacja odborników telewizyjnych przez prowadzącego ośrodek rehabilitacyjny w celu umożliwienia pacjentom oglądania programów telewizyjnych)

(2016/C 287/13)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Landgericht Köln

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Reha Training Gesellschaft für Sport- und Unfallrehabilitation mbH

Strona pozwana: Gesellschaft für musikalische Aufführungs- und mechanische Vervielfältigungsrechte eV (GEMA)

przy udziale: Gesellschaft zur Verwertung von Leistungsschutzrechten mbH (GVL)

Sentencja

W sprawie takiej jak rozpatrywana w postępowaniu głównym, w ramach której podniesiono, że rozpowszechnianie programów telewizyjnych za pomocą odbiorników telewizyjnych, które prowadzący ośrodek rehabilitacyjny zainstalował w swoich pomieszczeniach, narusza prawa autorskie i prawa pokrewne dużej liczby zainteresowanych podmiotów, w szczególności kompozytorów, autorów tekstów i wydawców muzycznych, a także artystów wykonawców, producentów fonogramów oraz autorów utworów mówionych, jak również ich wydawców, należy dokonać oceny, czy taka sytuacja stanowi „publiczne udostępnianie”, w świetle zarówno art. 3 ust. 1 dyrektywy 2001/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 maja 2001 r. w sprawie harmonizacji niektórych aspektów praw autorskich i pokrewnych w społeczeństwie informacyjnym, jak i art. 8 ust. 2 dyrektywy 2006/115/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. w sprawie prawa najmu i użyczenia oraz niektórych praw pokrewnych prawu autorskiemu w zakresie własności intelektualnej, a ocena ta winna być przeprowadzona przy uwzględnieniu takich samych kryteriów wykładni. Ponadto te dwa przepisy należy interpretować w ten sposób, że takie rozpowszechnianie stanowi czynność „publicznego udostępniania”.

⁽¹⁾ Dz.U. C 198 z 15.6.2015.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 2 czerwca 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Korkein hallinto-oikeus – Finlandia) – postępowanie wszczęte przez

C

(Sprawa C-122/15) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Polityka społeczna — Zasady równego traktowania i niedyskryminacji ze względu na wiek — Dyrektywa 2000/78/WE — Równość traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy — Artykuły 2, 3 i 6 — Odmienne traktowanie ze względu na wiek — Ustawodawstwo krajowe przewidujące w niektórych sytuacjach wyższe opodatkowanie dochodów ze świadczeń emerytalnych niż dochodów z wynagrodzenia — Zakres stosowania dyrektywy 2000/78 — Kompetencje Unii Europejskiej w dziedzinie podatków bezpośrednich)

(2016/C 287/14)

Język postępowania: fiński

Sąd odsyłający

Korkein hallinto-oikeus

Strona w postępowaniu głównym

C

Sentencja

Wykładni art. 3 ust. 1 lit. c) dyrektywy Rady 2000/78/WE z dnia 27 listopada 2000 r. ustanawiającej ogólne warunki ramowe równego traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy należy dokonywać w ten sposób, że uregulowanie krajowe, takie jak będące przedmiotem sporu w postępowaniu głównym, dotyczące dodatkowego podatku od dochodów uzyskiwanych ze świadczeń emerytalnych nie jest objęte przedmiotowym zakresem stosowania tej dyrektywy ani w konsekwencji art. 21 ust. 1 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.

⁽¹⁾ Dz.U. C 171 z 26.5.2015